

МИЛИЦА ЈЕФТИМИЈЕВИЋ ЛИЛИЋ

ХОЛОГРАМ БИТКА

ХОЛОГРАМ БИТКА

„Бог је савршен песник”.
Роберт Браунинг

Оне, песме, одувек биле су ту
Постављене изнутра
Ко таблица Менделејевог система –
Испрограмирана структура бића
Светлосни холограм битка.
Нисам их могла заобићи
Не регистровати –
Не уписати!

Требало је само осветити је,
Ту унутарњу светлост
Насупрот мраку околном,
Улити у предвиђена поља
Након ферментисања бола,
Мишљења чистог,
Сумњи дубоких,

А к томе гонило све ме:
Сви судари с хијенама
Сав лед у ближњима
Губици ненадани.

Није ме заобићи могло
Понирање у бездан себе,
Препознавање структуре бића
Ма како оглушивала се
Тражила виши смисао у Другом
Ниподаштавала домете Сопства.

Но, сведочити лична открића
Макар и безначајна била,
Што често исијавала су,
Из тмине извлачила и мост била
Између мене и света
(Од којег сад бих што даље)
Та мала просветљења –
Та попуњена поља
Унапред Дате Структуре Бића,
Знак сврхе свете су
И њеног испуњења
Дарована за спознаје
Чудесног вазнесења –
Након битака сталних,
Заблуда ил отрежњења –
Пут мој била су,
Те поглед уназад
Све појашњава –
Угао виђења мења.

ИСКОН УКОДИРАН У НАМА

„[...] Исто нам биће на језику / а језик исти у Богу.”
Слободан Ракићић

Иако већ древан
Постајеш у језику тек
Кад именују те биваш
Свет, васиона, човек,
Тек тад си Биће,
Било што из дамара реченог бије
Шта би од тебе било
Да језик не чува твој лик
Смешта га у рухо историје, поезије,
Ко одјек постојане матерње мелодије
Шта би од тебе било, Свете,
Шта би се памтило
Све одавно би се распршило
Ништа те васкрсло не би
Као тек откопани град,
Мозаик твој речити
Блеснуо не би никад
Да речи не оживе те.

Како би изнова лепота давних мисли
Синула као у први дан
Великим планом Речи уцртан
Духовно бисерје у језику скрито
Што никад не умире,
Те реке мисли дубоко корито
Што умножава се из дана у дан
Та нова позлата, нови вез
Увећан пасом сваким –
Дела су ума трајна ко дуборез
У порти вечног храма
Што давне поруке чува
Сећа на извор Први,
Идеју савршенства што
Пробија кроз језик се сама,
Искон укодиран у нама!

ГОСПОД СЕ КРОЗ МОЈЕ ЛИЦЕ ПРОВИДИ

„Не знају обале шта радиш / оне постоје.”
Иван В. Лалић

Божји су науми чудесни, недокучиви,
Зна ли раскошна палма над морем
Што је створена
Да ли је лепота јој терет ил' дар
Можда би и она реч, мисао
Уместо немости, глас, очи бар,
И над њом свеопште љубави штит.

Знамо ли и ми с мишљу, гласом
Зашто смо саздани, с којим циљем,
Каквом наменом, послањем
Над нама свеопште љубави штит!

Тајнога блага пуни,
Љубави што кроз нас дише
Трагамо за одговором –
Неко би хтео много, увек више
Ја видим ту Божју искру
Што греје ме и напред води
Осмех ми не силази с лица –
Сврха обзнањује се сама,
Истост ме с другима спаја
Бескрај ме кроз речи грли
Што светле над нама,
Призраци вечности што за смрт не зна
Блиста ми на лицу љубави штит,
Толико љубави у срцу ми
Толико мене у дугима ко да сам знамен!

Носе ме мишљу знани и незнани
Господ се кроз моје лице провиди
Јер сва у њему пребивам
Логосом испуњена
Исцелујуће зрачи, смирује
Љубављу сведочим Бога
Просветљена ширим дланове што светле
Од блага тог чудесног
Што исписах га душом врелом
Нада мном свеопште љубави штит
Што потврђујем је делом!

ЈА, ДЕСПОТИЦА И УДОВА, ПОЕТЕСА ЈЕФИМИЈА

„Слава ученикова је слава учитељева.”
Латинска пословица

Ја, деспотица и удова Јелена,
Поетеса по вољи Вишој датој ми
Да Похвалу Кнезу певам –
Славу и Жртву његову кажем,
Кад сав у Светлост праметну се
Тело Ново му у речи нашој ниче –
Реч трајнија је, небеснија –
Оданости Дому, Цару извезох
Што земљу и небо жртвом споји
Небеско ничим не мерећ’
Знајућ’ да доћи могу
Они што вредно пониште све,
Подсмевајућ’ се Свему
Туђину служећ’ славе жедни!
Ја, у монаштву названа Јефимија
Мољах свим срцем за ближње му –
Да траг не заметне се
Крви проливане у Свети Дан!

Ја, Мајка, руку празних
Најтежом судбом кажњена
Да чедо једино оплакујем
Песми боли заветовах своје –
Песма бесмртна је, изнова оживљава
И кад сломљени смо, а све мења се
Кад поделимо се Усудом рањени!

Сав ум свој и душу смерну
У службу ставих Дом градећи нови
Мој на Марици разорен оста
И мужа и чедо своје Богу завештах –
Ал’ примише ме у Дом ко драгог госта –
Кад поделисмо се Усудом рањени!

Пригрлих царске двери
Што раскрише ми се
Царице узвишене што приви ме
К срцу свом и деце своје

Да опет мајчинство проживим
Да не самујем лишена свега
Кад све сруши ми се
У сред времена злих
Кад поделисмо се
Усудом рањени,
Похлепом понесени!
Почаствована служих
Царско потомство учећ' –

Још веровасмо тад у Знање
Смисао виши, Трајније време,
Корена држасмо се
Молитве исписујућ на кожи
Знаке да сачувамо,
Траг Вечни у нама
Певасмо немо Светлост нижући
Да не заборави се
Духовног Зрења Глас
Кад поделимо се Усудом рањени.

Моћ Речи тад Знасмо,
Њен божански корен
Увек да буде нам спас
Кад разделе нас
Силе зла од којих падасмо
Усудом рањени!

20. 1. 2021.

КОДИРАНО ЗНАЊЕ

„Смисао живота састоји се
у бесконачном освајању непознатог,
у вечном напору да се сазна више.”

Емил Зола

С пролећем се гране,
Буде подмлађене, сржи пуне
Ко набрекло младице виме
И готово да је још током зиме
Видно да под кором пуца
Одговор живота на милост Сунца –
Исконске циклусе кодираног знања.

Тако је једноставна поука грања
Што циклично се јавља –
Немо чека програмирани час
Зна да позвано изнова биће
Да лепотом животном сине
А сунцем обљубљена земља да
Силом живота опет одзвања
Сигурна у поредак ствари,
Живота вечне Истине
Да након мрака свиће,
Да изнова непобитно обзнани
Да сваком живом дата свест је
Да бар тада сети се
Свог права на раст,
Своје тихе неповредиве слободе
У којој Нити ког слуша,
Нити коме се клања!

Независно и самосвојно
Земљу и Небо, Дрвеће спаја
И човек руку раширених
Тај крст светлосни између та пола два
У тихом поретку без краја,
Исконском циклусу Кодираног знања
Ком свако живо биће одувек и
Несвесно се приклања!